

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in formal attire embracing in a grand, ornate room. The woman is wearing a long, flowing purple gown and a necklace, while the man is in a black tuxedo with a white shirt and a black bow tie. They are standing in a room with gold-trimmed walls and a blue and white striped wall in the background.

Abby Greenová
Prsten
bez lásky?!

 HARLEQUIN[®]
TM

ABBY GREENOVÁ

PRSTEN BEZ LÁSKY?!

PŘEKLAD

LENKA TICHÁ

Milá čtenářko,

ještě jsme si tady moc nepovídali o jedné sérii, jejíž už třetí díl si můžete tento měsíc přečíst. V originále se jmenuje „Těhotné princezny“, takže je vcelku jasné, co je její zamýšlenou spojovací linií. Ve skutečnosti jsou to ovšem princové z neexistujících království – Zeus, Jag, Vincenzo a Rafael –, které spojily společné studie v Oxfordu a závazek „nezamilovat se, neoženit se, nemít děti“ (asi tušíte, jak to musí dopadnout, že?).

Zajímavostí této série je to, že každý z jejích čtyř dílů napsala jiná autorka. Caitlin Crewsová (Princova ostudná aféra, příběh prince Zeuse¹ v březnu), Marcella Bellová (Poušť jeho srdce o princovi Jagovi v červenci), teď listopadu je to tedy Maisey Yatesová (Začalo to pomstou a princ Vincenzo). No a v prosinci to bude Jackie Ashendenová (Její jediná vzpoura s princem Rafaelem).

Bylo by určitě prima, kdyby bylo technicky možné, aby všechny čtyři příběhy překládal do češtiny jeden a týž člověk. Bohužel se to nepovedlo, takže máte možnost posoudit nejen práci čtyř autorek (Jak se domlouvaly? Mailovaly si, chatovaly, telefonovaly si? Nebo se snad někde sešly osobně?), ale i tří překladatelek.

Snad se Vám bude líbit...

*S láskou
Váš Harlequin*

¹ Pravidla umožňují v případě, že nejde o antickou postavu, ale o moderní užití jména, používat „české“ skloňování „bez Zeuse“ místo „bez Dia“. Poznámka redaktora.

Abby Greenová

PRSTEN BEZ LÁSKY?!

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Bound by Her Shocking Secret

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:

Lenka Tichá

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2021 by Abby Green

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9449-2 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-9450-8 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-9451-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Daniel Devilliers pohlédl na hosty, kteří se tlačili v přízemí Salonu Devilliersových, věhlasného klenotnictví, které na jednom z nejslavnějších pařížských náměstí Place Vendôme fungovalo už od osmnáctého století. V posledních šesti měsících bylo kompletně zmodernizováno, nově vybaveno a dnes večer ho slavnostně otevírali.

Už několik let od chvíle, kdy mu zemřel otec a on zdědil jeden z nejexkluzivnějších obchodů na světě, přesvědčoval velmi konzervativní a neústupnou správní radu, aby vstoupili do jednadvacátého století. A ta snaha se začala vyplácet.

Bylo to vítězství. Oslava měsíce, nebo spíš roku. O pozvánky jevili zájem členové královských rodin i státní představitelé, ale Daniel toužil otevřít klenotnictví rozmanitější a svobodomyšlnější cílové skupině.

Herci a herečky se mísili s politiky a šéfy mamutích koncernů a mezi nimi se procházel výkvět modelingové branže předvádějící jak moderní, tak i tradiční klenoty od špičkových náramkových hodinek až po diamantovou korunku vytvořenou pro císařovnu Josefínu.

Diamanty, rubíny, perly, safíry a smaragdy vsazené do zlata, platiny nebo stříbra se třpytily a soupeřily o pozornost. Šaty byly pečlivě vybrány tak, aby zvýraznily šperky v celé jejich kráse. Archivní šampaňské teklo proudem a hostům byly nabízeny lahodné předkrmy.

Zdi zdobily pouze zarámované černobílé fotografie

mapující historii rodinného klenotnictví, na čelním místě olejomalba manželky zakladatele firmy. Na jejích hustých tmavohnědých vlasech vyčesaných na temeno se třpytila propracovaná korunka a z krásného povýšeného obličej vyhlížely typicky šedé oči, které po předchozích generacích zdědil i Daniel.

U něj však působily mnohem mužněji a nesmlouvavěji. Vysoké lícní kosti a překvapivě smyslná ústa byly v dokonalém souladu s hluboce posazenými očima a pevnými čelistmi. Díky hustým tmavým nakrátko střiženým vlasům a vysoké sportovní postavě působil dominantně a jistě přitahoval každou ženu.

Všiml si, že mu jeho poradce pro styk s veřejností naznačuje, aby šel dolů. Opravdu by se měl večírku zúčastnit. Ale využil chvíle k tomu, aby jen pozoroval a vnímal... Nebyl si jistý co. Vítězství, že se jeho představa konečně uskutečnila? Zadostiučinění? Přesto ani jedno z toho necítil. Zato se ho zmocnilo jisté zklamání. A prázdnota.

Pak postřehl něco jiného. Černé saténové šaty bez ramínek, záblesk zlatohnědých vlasů vyčesaných do drdolu a hladká obnažená ramena. Než se stačil ovládnout, zašimralo ho v útrobách.

Ať už ta žena byla kdokoliv, zmizela za sloupem. Už ji nespatriil. Přesto měl dojem, že ji zná. Nemohla to však být ona. Neměla by odvahu znovu se objevit v jeho blízkosti. *Určitě to není ona.* A přece se mu při tom pomyšlení rozbušilo srdce.

Do mysli se mu vkrádaly živé a dráždivé vzpomínky. Rozesmátý obličej, zářivě bílé zuby a smyslné rty. Jiskřící světle zelené oči a bujné zlatohnědé vlasy, které se mu ovíjely kolem ruky, když se nořil hlouběji a hlouběji do jejího žhavého objetí.

Vybavil si i jiné, ne tak podnětné vzpomínky. Bledý obličej s velkýma zarudlýma uslzenýma očima. Bolest. Kus ledu v jeho hrudi, kvůli němuž mu tuhla krev v žilách.

„*Asi je to tak nejlepší. Oba to víme.*“

„*Vypadni, Danieli. Už tě nikdy nechci vidět.*“

Zavrtěl hlavou a vrátil se do přítomnosti. Uslyšel klábosení v přízemí a smyčcové kvarteto, které pozval až z Vídně.

Zlobil se na sebe, že se nechal unést. Odlepil se od zábradlí v mezipatře a vykročil dolů ze schodů. Minulost byla pryč a už v jeho životě neměla místo. Lákala ho budoucnost. A tak, zatímco scházel po širokém točitém schodišti, zasouval každou přetrvávající vzpomínku na *ni* co nejhluběji, aby tam zůstala už navždy pohřbená.

V přízemí zachytil pohled ohromující krásy. Svůdně se na něj usmála. Ale ani to s ním nehnulo. *Skvělé.*

Mia Fordeová věděla, že se nemůže na toaletě schovávat celou noc. V duchu si vynadala. Proč si probouha myslela, že stanout znovu tváří v tvář Danielovi na slavnostním otevření ikonického Salonu Devilliersových bude dobrý nápad?

Znala důvod a teď se cítila uboze. Doufala, že ukázat se na veřejnosti nebude tak zneklidňující. A také se domnívala, že v elegantních šatech a s profesionálním mejakpem bude snadnější mu čelit.

Přesto, když spolu ještě chodili, byl jejich vztah úplně jiný, pravý opak tohohle exkluzivního světa. Nikdy ho, na rozdíl od jeho ostatních milenek, nedoprovodila na žádnou oficiální akci. Odmítala to z mnoha důvodů, o kterých teď neměla čas přemýšlet.

Na chodbě čekal bodyguard, jehož úkolem bylo střežit ohromující diamantový náhrdelník se žlutým topazem a odpovídající náušnice, které vystavovala na odív, protože se jí podařilo nechat se na dnešní večer najmout jako modelka.

Nadechla se, vyšla z kabinky a zamířila k umyvadlům. Místnost byla naštěstí prázdná. Pohlédla na svůj odraz v zrcadle a ušklíbla se. Její oči vypadaly

vystrašeně, rtěnku měla setřenou a tváře jí žhnuly z toho, jak v patře zahlédla Daniela, který chladnými šedými očima pozoroval dav.

Při pohledu na něj zatajila dech. Zaplavila ji spousta podnětů – vzpomínek, emocí, hněvu... Ale to nejhorší byla naléhavá a niterná fyzická přitažlivost. Zalétl pohledem k místu, kde stála, a jí se bůhvíjak podařilo rozpohybovat strnulé končetiny a zmizet mu z dohledu dřív, než ji pozná.

A teď se chvěla jako osika. Což byla ubohost, když vzala v úvahu, co během posledních dvou let prožila. Zesílila a naučila se jít si za svým. Dokáže se Danielu Devilliersovi postavit tváří v tvář. Pouze mu poví, co potřebuje, a potom se zdviženou hlavou odejde.

Šperky se jí třpytily na pokožce a díky jednoduchým černým šatům ještě víc vynikly. Nezaujatě se na ně podívala. Měly hodnotu mnoha tisíc eur, a přesto ji nechávaly chladnou. Věděla totiž, že jsou to jen hezké kamínky, studené a neosobní. Stejně jako její vztah s Danielem. Ano, plál v něm žár, ale chybělo mu srdce. A duše. Nebylo v něm nic hlubšího. Vlastně se k svému zděděnému odkazu nemohl hodit víc. Navenek oheň, ale uvnitř chlad.

A je to snad jeho vina? popíchl ji vnitřní hlásek.

Mia si povzdechla. Ne, není. Nikdy jí nic neslíbil, protože mu jasně řekla, že je jejich románek pouze fyzický a krátkodobý. Aby před ním ochránila své srdce, vybudovala kolem sebe zdi, které však nebyly tak pevné, jak si myslela, a nakonec se zbortily.

Najednou uslyšela blížící se hlasy a narovнала se. Musí ho najít. Otevřely se dveře a v oblaku pronikavého parfému vešly dvě ženy. Vyhnula se jejich pohledům, ale rozhovoru uniknout nemohla.

„*Všimla sis, jak tam nahoře stál? Jako bůh?*“

„*V životě jsem neviděla nikoho tak sexy...*“

„*Nedávno se rozvedl... bylo to ve všech novinách. Je zase svobodný...*“

Mia při těch slovech pocítila ostrou bolest. *Rozvedl se... je zase svobodný.* Ale bolest ani žárlivost tu neměly místo.

Už byla skoro u dveří, když jí v psaníčku zavibroval telefon. Mohla to být jen jediná osoba. Zamračila se.

Ženy v kabinkách stále pokračovaly v indiskrétní konverzaci.

Mia rychle přijala hovor. „Co je, Simono? Stalo se něco?“

Kamarádka na druhém konci jí odpověděla a Mie ztuhla krev v žilách. Všechno pustila z hlavy a zareagovala jediným možným způsobem. *Musí se okamžitě vrátit domů.*

„Neboj se, hned jsem tam,“ vyhrkla. Zavěsila, vsunula si telefon zpátky do kabelky a vyšla z toalet. Myšlenky na Daniela Devillierse odsunula do pozadí.

Daniel plnil svou společenskou roli a obcházel hosty. Věděl, že na rozhovor s ním čeká dlouhý zástup lidí, a skoro si sklesle povzdychl. Pak se však pokáral. Dnešní večer je prvním milníkem na cestě k tomu, čeho chce s klenotnictvím dosáhnout. Tak proč si to sakra neužívá?

Jenže pocit marnosti ho neopouštěl. Posmíval se mu. V hlavě uslyšel tichý hlas: *Jestli tě ani dnešní úspěch neuspokojí, tak co tedy?*

Podráždilo ho to, protože si nikdy nedělal iluze, že by se loajalita k jeho odkazu zrodila ze sentimentality. Vlastně to bylo právě naopak. Odjakživa na něj pohlížel velmi nevzrušeně a kriticky. Pokud cítil nějaký závazek, byla to zodpovědnost za stovky zaměstnanců, z nichž někteří pracovali pro Devilliersovy několik generací, a osobní touha vidět, jak se jeho obchodní projekt rozvíjí a dosahuje ještě většího úspěchu.

Taky to děláš pro svou sestru, připomněl mu neodbytný hlásek.

Povědomý tlak ho přiměl, aby si nepřítomně položil

ruku na hrud. Ano, jestli v tom ohledu opravdu něco cítil, byl to sentiment vůči sestře, která jako malá do salonu moc ráda chodívala, užasle si prohlížela třpytící se drahokamy a s posvátnou úctou se ptala: „Opravdu nám tohle všechno patří?“

Daniel potlačil vzpomínky. Uvědomil si, že bloumá pohledem po místnosti a hledá náznak zlatohnědých vlasů.

To nebyla ona. Nech to plavat.

Zlobil se na sebe, že prodlévá u ducha z minulosti, a připomněl si, že právě teď je v jeho blízkosti mnoho krásných a svolných žen. Ty nemají s přízraky nic společného. A nemusel si připomínat, jak dlouho už neměl v posteli milenku.

Po ní zatím žádnou.

Právě teď k němu jedna mířila. Blondýna s modrýma očima. V bílých šatech vypadala ledově chladně. Krk, paže i uši jí doslova přetékal diamanty. Usmívala se se sexuálním sebevědomím a lačností, které Daniel dobře znal. Namlouval si, že přesně to hledá, a přesto, když se k němu blížila, cítil čím dál tím větší odpor.

Vtom k němu z druhé strany přistoupil člen ochranky a naklonil se k němu. „Nerad vás obtěžuji, pane, ale něco se stalo.“

Daniel na tu ženu dočista zapomněl. „Co?“

„Jedna modelka se pokusila odejít i s klenoty.“

Daniel povytáhl obočí. „Když jste ji chytili, proč to nevyřešíte sami?“

Muž vypadal nesvůj. „Prý vás zná a můžete se za ni zaručit.“

Daniela zašimralo na zátylku. „Kde je?“

„V bezpečnostní místnosti.“

Daniel podrážděně zabručel a vykročil do přední části salonu. Bezpečnostní místnost, jejíž dveře byly zamaskovány tak, že vypadaly jako stěna se zrcadlem, se nacházela poblíž hlavního vchodu. Tam na něj čekal další muž z ochranky. Tvářil se ponuře.

„Odpusťte, že vás ruším, pane. Je tady.“

Otevřel dveře. Obrazovky na stěnách monitorovaly každý kout salonu i všechny další místnosti.

Chvíli mu trvalo, než jeho oči přivykly namodralému přití, takže ji nejdřív neviděl, přestože stála uprostřed.

Pak si jí všiml. Krátce ho napadlo, že má vidiny, ale potom se donutil nadechnout. *Nebyla duch*. Opravdu ji předtím zahlédl.

Mia Fordeová. Byla to poslední žena, kterou by očekával, že tu spatří. Poslední, kterou by chtěl ještě někdy spatřit.

Přesto nedokázal potlačit ani popřít bezmocnou fyzickou reakci, která mu rozpalovala krev a napínala tělo. Musel se ovládnout.

Byla stejně krásná, jak si ji pamatoval. Možná ještě krásnější. Naposledy ji viděl před dvěma lety. Když se seznámili, bylo jí jednadvacet. Teď vypadala, jako by se z ní sloupala vrchní vrstva a odhalila ženu vespod. Obličej měla pohublejší, lícní kosti zřetelnější a smyslné široké rty ještě vyzývavější než dřív, i když je nyní pevně svírala.

Až tehdy si všiml černých saténových šatů. Byly bez ramínek a obepínaly její křivky. Živůtek nedokázal pojmout její dmoucí ňadra. V duchu je stále viděl, plná a pevná. Svůdné bradavky...

Zapudil tu žhavou vzpomínku. Vědomí, že tato žena má stále schopnost pohrávat si s jeho racionální myslí, v něm vyvolalo pocit, jako by polil starou ránu kyselinou.

„Co tady sakra děláš, Mio?“ obořil se na ni příkře.

Mia musela přitisknout nohy k sobě, aby zůstala vzpřímená. Instinktivně by se nejradši schoulila do klubíčka a někam se schovala. *Utekla*.

Výrazy, které se střídaly v Danielově obličej, by možná vypadaly komicky, kdyby se jí tedy chtělo aspoň

trochu smát. Byly v nich poznání, úlek, nevěřičnost a teď i spalující hněv.

Bohužel nemohla odtrhnout oči od jeho štíhlého obličejce, přestože promluvila na člena ochranky, který ji sem přivedl: „Vidíte? Říkala jsem vám, že ho znám.“

Daniel si založil paže na hrudi, až se mu pod smokingem napnuly bicepsy. „Co tady děláš? Má to být nějaký zvrácený žert?“

Mia se trochu vzpamatovala. „Žert? Opravdu si myslíš, že jsem sem přišla jen tak z legrace, protože nemám v sobotu večer nic lepšího na práci?“

V tomto nepřátelském prostředí mu nehodlala sdělovat, že by jejím běžným programem byla večere, možná nějaký film a pak ještě před desátou zaplutí do postele.

Očima sklouzl ke stolu vedle ní, kde ležela souprava náhrdelníku a náušnic. „Vážně ses pokusila ty šperky ukrást?“

„Jasně že ne. Jen... mi někdo telefonoval a zpanikarila jsem. Zapomněla jsem, že je mám na sobě. Nejsem zlodějka.“

Daniel sražil čelo. „Jak ses sem vůbec dostala?“

Ta otázka se jí dotkla. „Dnes večer jsem tu pracovně. Víím, že spolu máme... složitou minulost, ale netušila jsem, že jsem na seznamu nežádoucích osob.“

Zatvářil se podrážděně. Rozpletl paže a prořízl rukou vzduch. „Tak to nemyslím. Chci říct...“ Zarazil se. Pak pokračoval: „Proč bys sem vůbec chodila?“

„Musím s tebou mluvit. A když mi moje agentka domluvila tuhle práci modelky, usoudila jsem, že to bude nejjednodušší cesta, jak se k tobě dostat.“

Bylo prakticky nemožné kontaktovat tak slavného muže, jako byl Daniel Devilliers, pokud si to sám nepřál. Mia si to ověřila na vlastní kůži, když zjistila, že telefonní číslo, které na něj má, už nefunguje.

Znovu však náhle vyplula na povrch panika, která ji

nutila odejít, ještě než s ním vůbec začne mluvit. „Hele, opravdu spospíchám. Je to naléhavé. Můžu už prosím odejít?“

K Danielovu zklamání nebyla jeho první reakcí úleva. Byla to změť mnoha pocitů, včetně oživené touhy, která byla stejně silná jako nevítaná.

„Chtěla jsi se mnou mluvit? O čem?“

Všiml si, že je pod přirozeně opálenou pletí pobledlá. „Teď nemám čas ti to vysvětlovat. Musím jít.“

„Chytili tě, když jsi odcházela se šperky, které stojí stovky tisíc eur. Dlužíš mi vysvětlení.“

Sepjala ruce. „Já vím. Ale vůbec jsem nepřemýšlela. Zapomněla jsem, že je na sobě mám. Přece mě *znáš*. Víš, že bych nic neukradla!“

Danielovi prolétla hlavou vzpomínka. Otevřel tehdy sametovou krabičku a Mia při pohledu na nádherný perleťový náramek, uprostřed s kytičkou vykládanou diamanty, užasle vykulila oči. Uctivě se šperku dotkla. „Je krásný,“ pronesla.

„Jeden z našich nových návrhů,“ podotkl bezvýrazně.

S upřímným zmatkem na něj pohlédla. „Co to je?“

„Dárek.“

Zavrtěla hlavou. „Ale... takový vztah spolu nemáme.“

Vybavil si pocit marnosti, že Mia nedělá to, na co byl zvyklý. Vlastně se od chvíle, kdy ji pozval na rande, chovala úplně jinak než ostatní ženy, které kdy znal. Nejdřív mu oznámila, že půjdou jen na jedno rande. Potom, když se spolu vyspali, to označila za jedinou společnou noc. Ale po jednom rande a jedné noci následovaly další a další, protože přitažlivost mezi nimi byla tak silná, že se nedala ignorovat.

I tak se však pokaždé ujistila, že Daniel ví, že od něj nic jiného neočekává. V mnoha ohledech to byl jeho vysněný scénář – žena, která stanovila hranice dřív,

než to musel udělat sám. Protože ani on o vážný vztah nestál. Přesto ho v tu chvíli nějaký šotek donutil, aby se zeptal: „A jaký tedy máme vztah, Mio?“

„Ne takový, abys mi dával dárky.“

To ho pobavilo. „Máš vůbec představu, kolik tenhle šperk stojí?“

Couvla. „To je mi fuk, Danieli. Je nádherný, ale nechci ho. Necítila bych se dobře.“

Bylo to poprvé, co od něj nějaká žena odmítla dárek. Mohl ji cynicky podezřívát, že to byl nějaký trik, ale příští ráno, když odcházel z jejího bytu, mu krabičku vrátila. „Nezapomeň na tohle.“

„Opravdu ho nechceš?“

„Díky, ale ne.“

Minulost se rozplynula a nahradila ji přítomnost. „Prosím, Danieli, už musím jít,“ zaprosila Mia zoufale.

„Kdyby to udělal kdokoliv jiný, zavolali bychom policii.“

Mia zbledla tak, že ho napadlo, jestli neomdlí. Natáhl k ní ruku, ale ustoupila a nemotorně narazila na roh stolu.

„Sakra, Mio... Proč jsi sem přišla?“

Kousla se do rtu a Daniel musel zatnout pěst, aby ji nepohladil po tváři. Podle něj ten zvyk zneužívala, protože věděla, že ho dohání k šílenství.

Mluvila tak rychle, že jí skoro nerozuměl.

„Jde o mou dceru. Musím za ní domů. Hlídá ji moje kamarádka a Lexi má horečku a zvrací.“

Daniel ztuhl. „Máš dceru?“

Už to byly dva roky. Samozřejmě, že mohla mít dítě. *Další dítě. S někým jiným. Lexi. Holčičku.*

„Ano.“

Zavrtěl hlavou. Ta slova z něj vylétla dřív, než si stačil uvědomit, proč to potřebuje vědět. „Kdy? S kým?“

Mia se na něj podívala. Chvíli tam jen mlčky stáli.

Daniel si připomněl, že jsou jejich rozhovoru přítomni aspoň dva bezpečnostní pracovníci. Aniž se na

ně podíval, příkře jim poručil: „Nechte nás, prosím, o samotě.“

Muži odešli.

Mia z něj nespustila oči.

Znepokojilo ho, že ztrácí pevnou půdu pod nohama. Vůbec nebylo nutné myslet si, že by to dítě mohlo být...

„Vážně o tom teď nechci mluvit. Musím jít za ní,“ naléhala.

Ale z nějakého nevysvětlitelného důvodu utrousil: „Pustím tě, až mi povíš, kdo je její otec. Jste pořád spolu?“

Mia polkla. Srdce jí poletovalo v hrudi jako pták v kleci. Marně doufala, že od chvíle, kdy ho viděla naposledy, přišel o svůj šarm, a že veškerá touha shořela se slovy, která jí řekl při odchodu:

„Asi je to tak nejlepší.“

Ale ne. Její tělo na něj bylo stále naladěné jako hudební nástroj, který se rozeznívá jen v jeho blízkosti. A když pomyslela na úžasné věci, které nezažila od chvíle, kdy ho viděla naposledy, podráždilo ji to ještě víc.

Měla dítě. Prožila jednu z nejdůležitějších a nejkrásnějších zkušeností na světě. A přesto teď nedokázala myslet na nic jiného, než že Daniel vypadá ještě impozantněji než při jejich posledním setkání.

Nikdy nepůsobil něžně, ale teď se zdálo, jako by se zbavil vrchní vrstvy, která odhalila neústupného muže vespod. S ostře řezanými rysy a pevnými svaly působil nemilosrdně.

„Asi je to tak nejlepší.“

Snažila se soustředit. Její hlavní prioritou bylo co nejdřív se odsud dostat. „Ne, nejsme spolu.“

„Kdo to je?“

Zastavilo se jí srdce a pak se zase rozbušilo. Ráda by mu odpověděla: *Toho neznáš, nebo Do toho ti nic*